

ся заврне Луна-та въ *N*, дѣто пакъ става невидима; сир. има неугръяно-то си полуклѣбо възврнѣ-то камъ Земѣ-тѣ. Отъ пльнолуніе-то поченвать две-ты рожчета на сръпа да ся виждать възврнѣжы камъ западъ, кога слѣдъ новѣ-тѣ Лунѣ гьдять камъ вѣстокъ; обаче това ся разбира само отъ едно виждане на 15 чрътежъ.

95. Луна-та, трѣкаляна по чрътѣ-тѣ си отъ западъ камъ вѣстокъ, вижда ни ся что всякой день остава много по-назадъ отъ Сльнце-то. Прѣзь деня, да речемъ, на новѣ-тѣ Лунѣ, тя захожда едноврѣменно съ Сльнце-то; нѣколко дни послѣ ся вижда отгорѣ надъ оризонта въ *O* около захождане-то на Сльнце-то, и по прѣвѣ-тѣ четвѣртинѣ *K*, ся нахожда тѣкмо възъ Меридіана и грѣе насъ послѣ шесть чьсовѣ. По пльнолуніе-то пакъ тя вѣстичя, кога захожда Сльнце-то, и послѣ вече ся не вижда да изгрѣва токо слѣдъ негово-то захождане. При послѣднѣ-тѣ четвѣртинѣ изгрѣва по-срѣдъ ноцъ, и при послѣднѣ-тѣ осминѣ вѣстичя малко прѣди изгрѣваніе-то на Сльнце-то.

96. Затулванія. Ако чръта-та на Лунѣ-тѣ бѣше възъ истѣ-тѣ равнинѣ заедно съ еклиптикѣ-тѣ, явно е что при съединенія-та (90) Луна-та щяше всякога да закрыва отъ насъ Сльнце-то съ пропадануваніе- си; а при противостояніа-та (93), щяше испада тя въ сѣнкѣ-тѣ на Земѣ-тѣ. Въ прѣвый случай щяхме имаме сльнчево затулваніе; въ вторый лунно затулваніе; и всяко отъ тѣя две явленія щяше става единъ пѣть по всякой періодъ, или възвртеніе на Лунѣ-тѣ.

97. Обаче чръта-та на тоя спѣтникъ е полѣгнѣжъ около пять стѣпове колкото спротивъ еклиптикѣ-тѣ, затова Луна-та ся нахожда то отгорѣ и', то отдолу и', и сльнчева-та свѣтлость докачва безъ прѣпятствіе и Земѣ-тѣ и спѣтника и'. Луна-та да речемъ, Σ (чрът. 16), е малко по-долу отъ ли-